

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/109/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117201756
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3117201756.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mand'áka a členiek Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobcu: W. I. V., nar. XX.XX.XXXX, štátny občan Slovenskej republiky, bytom P. XXXX, L., zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o. so sídlom Piaristická 46, Trenčín, IČO 36 837 857 proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o zaplatenie 2.211,91 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 16. februára 2018, č. k. 16C/5/2017-95, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, výroku II. , ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.171,67 € s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.171,67 € od 10.10.2016 do zaplatenia, a to do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a súvisiacom výroku IV. o trovách konania, p o t v r d z u j e .

II. Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 0,25 % ročne zo sumy 2.211,91 € od 10.10.2016 do zaplatenia zastavil. Výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.171,67 € s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.171,67 € od 10.10.2016 do zaplatenia, a to do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a výrokom III. vo zvyšnej časti žalobu zamietol, aplikujúc ust. čl. 1 ods. 1, čl. 19 ods. 1, 2, , čl. 46 ods. 3 , čl. 47 ods. 2 , čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb., § 4 ods. 1 písm. f/ , § 5 ods. 1 , § 6 ods. 1,2 , § 15 ods. 1 , § 16 ods. 1 , § 17 ods. 1 , § 18 ods. 1, 3 , § 19 ods. 1,2,3 z.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci , § 517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.,§ 12 ods. 3 písm. b/ , § 1 ods. 3, 4 , § 14 ods. 1 písm. a/, b/, c/, ods. 3 písm. d/, ods. 5 písm. b/, § 15 písm. a/, b/ , § 16 ods. 3, § 18 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb . V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou od žalovaného domáhal zaplatenia 2.211,91 € s 5,25 % ročným úrokom zo sumy 2.211,91 € od 10.10.2016 do zaplatenia titulom náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci.

2. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplýva, že uznesením Okresného riaditeľstva policajného zboru, odbor kriminálnej polície Trenčín ČVS: ORP-166/1-OVK-TN-2009 zo dňa 19.05.2011 bolo žalobcovi a B. J. vznesené obvinenie za zločiny vydierania spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 189 ods. 1 Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností bol dostatočne odôvodnený záver, že dňa 09.09.2009 v čase o cca. 16:00 h v meste P., ul. X. č. XX v areáli bývalej T., prišli na tretie poschodie do priestorov prenajatých spoločnosťou CC fashion

moda s.r.o., kde sa stretli s bývalou konateľkou spoločnosti JOEL Confection s.r.o., N. Q. C. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. F., ul. I. D. 6, L., kedy B. J. od konateľky žiadala uhradenie dlžnej čiastky za vykonané služby pre spoločnosť JOEL Confection s.r.o., vo výške 20.000,- €, následne čoho sa dostali do slovného konfliktu z dôvodu, že konateľka uviedla, že spoločnosť je v konkurze a že nemá peniaze na vyplatenie vzniknutých pohľadávok, načo začala obvinená na poškodenú kričať, že to musí zaplatiť, kde sa do rozhovoru zapojil aj žalobca, ktorý poškodenej povedal, že aby zaplatila dlžných 20.000,- €, nakoľko im je dlžná a že tie peniaze potrebuje on a nie pani J., pričom poškodenej povedal, že pokiaľ mu nezaplatí, tak bude horúco v prípade, ak nezaplatí tak sa vráti s kamarátmi a bude mať veľké problémy, čo jej viackrát zopakoval a po viacnásobnom oznámení poškodenej, že peniaze im nedá lebo spoločnosť je v konkurze, obvinený si natiahol na ruky rukavice, načo obvinená opustila kanceláriu a uderil poškodenú rukou trikrát do oblasti hlavy, v dôsledku čoho padla na zem, kde ju približne dvakrát kopol do oblasti rebier a potom ju chytil za hlavu a začal jej s ňou točiť sprava doľava, v dôsledku tohto napadnutia po príchode do miesta trvalého pobytu vyhľadala lekárske ošetrovanie. Podaním zo dňa 30.05.2011 podal žalobca sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 19.05.2011 s tým, že sťažnosť odôvodní osobitným podaním po porade s obhajcom, ktorého si zvolí. Uznesením Krajskej prokuratúry v Trenčíne č.k. 1KPt 748/2011-15 zo dňa 22.07.2011 bola sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietnutá ako nedôvodná. V odôvodnení uznesenia bolo uvedené, že obvinení v podanej sťažnosti namietali nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia, rozpor vo výpovedi poškodenej a jej dcéry s výpoveďami obvinených s poukazom nato, že poškodená si nechala vystaviť lekárske potvrdenie od domáceho lekára v Nemecku, pričom na ceste do Nemecka mala dopravnú kolíziu. Poškodená obvinených obvinila z toho, že jej prerezali pneumatiky, z krádeže mobilu, ktorý sa však následne našiel a poukázali na to, že poškodená bola konateľkou spoločnosti s obrovskými dlhmi, ktorých sa zbavila tak, že firmu dala do konkurzu. Plnomocenstvom zo dňa 01.06.2011 splnomocnil žalobca JUDr. I. P. na obhajobu v trestnej veci vedenej na OR PZ Trenčín pod ČVS: ORP-166/1-OVK-TN-2009. Zo zápisnice o výsluchu obvineného žalobcu zo dňa 19.09.2011 vyplýva, že trval od 09:00 hod. do 10:00 hod. a bol vykonaný na útvare PZ v Trenčíne za prítomnosti vyšetrovateľa npor. C. C. E., žalobcu a I. I. P. Zo zápisnice o výsluchu obvinenej B. Bartošovej zo dňa 19.09.2011 vyplýva, že trval od 10:20 hod. do 11:00 hod. a bol vykonaný na útvare PZ v Trenčíne za prítomnosti vyšetrovateľa npor. C. C. E., B. J. a I. I. P. Zo zápisnice o výsluchu svedkyne N. S. zo dňa 27.06.2012 vyplýva, že trval od 09:00 hod. do 10:00 hod. a bol vykonaný v Trenčíne za prítomnosti vyšetrovateľa npor. Mgr. C. E., C. I. T., N. S., I. I. P., I.D. J. a B. J.. Zo zápisnice o výsluchu svedkyne S. G. zo dňa 27.06.2012 vyplýva, že trval od 10:30 hod. do 11:30 hod. a bol vykonaný v budove Odboru kriminálnej polície OR PZ Trenčín za prítomnosti vyšetrovateľa npor. C. C. E., C. I. T., S. G., I. I. P., I.D. J.. Podaním zo dňa 17.08.2012 žalobca v zastúpení I. I. P. upozornil OR PZ Trenčín, že o úkonoch dožiadaného súdu v Nemecku nebol upovedomený advokát žalobcu a namietal ich použitie v Trestnom konaní. Prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín podal dňa 21.08.2013 pod sp.zn. 2Pv 1018/09-87 obžalobu na B. V. - J. a žalobcu za zločiny vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona pre skutok, že dňa 09.09.2009 v čase okolo 16:00 hod. v meste Trenčín, ul. X. č. XX v kancelárskych priestoroch areálu bývalej T., ktoré sa nachádzajú na 3. poschodí a ktoré boli prenajaté firmou CC fashion moda s.r.o., spoločne po predchádzajúcej vzájomnej dohode osobne kontaktovali bývalú konateľku spoločnosti JOEL Confection s.r.o., N. Q. C. Q., od ktorej obvinená B. J. žiadala úhradu dlžnej čiastky za vykonané služby pre spoločnosť JOEL Confection s.r.o., vo výške 20.000,- € a po jej odmietnutí tejto požiadavky obvinená S. V. začala na ňu kričať, že musí zaplatiť, k čomu sa pripojil žalobca, ktorý po opakovaných výzvach, aby zaplatila, sa jej začal vyhrážať, že sa vráti so svojimi priateľmi na zdôraznenie čoho, keď poškodená zotrvala na svojom odmietavom postoji k vyplateniu nimi požadovanej sumy, si natiahol rukavice a opakovane ju začal biť pästou do hlavy, ktorú chytil a skrútil doľava a doprava, v dôsledku čoho došlo k jej pádu na zem, kde ju niekoľkokrát kopol do boku, pričom obvinená M. J. počas tohto jeho útoku kontrolovala priestor pred cudzími osobami. Okresný súd Trenčín vydal vo veci trestný rozkaz č.k. 1T/104/2013-261, proti ktorému podal žalobca dňa 24.01.2014 odpor. Plnomocenstvom zo dňa 09.06.2014 splnomocnil žalobca Advokátsku kanceláriu JUDr. Danica Birošová, s.r.o. na obhajobu v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp.zn. 1T/104/2013. Žalobca podaním zo dňa 20.06.2014 odvolal plnomocenstvo udelené JUDr. Jurajovi Trokanovi bez uvedenia dôvodu. Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 03.09.2014 v čase od 08:30 hod. do 15:00 hod. bol prítomný žalobca aj jeho advokát, ktorý si na pojednávaní vopred nevyžiadal kópiu zápisnice ani kópiu záznamu z hlavného pojednávania na CD nosiči napriek upozorneniu samosudcu o zaznamenávaní výpovedí prítomných za použitia technických prostriedkov, ktorý na pojednávaní predložil listinné dôkazy v počte 7 listov a vyjadrenie k obžalobe a ktorý pred odročením pojednávania nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Podaním zo dňa 03.09.2014

označil žalobca svoje návrhy na doplnenie dokazovania. Podaním zo dňa 04.09.2014 predložil žalobca dôkazy (výpisy z lustrácie súdnych konaní zo dňa 28.07.2014, internetové výpisy zo stránky foaf.sk a firemny-register.sk, e-mailovú komunikáciu za obdobie od 09.07.2009 do 02.09.2014). Podaním zo dňa 03.09.2014 žalobca požiadal o vyhotovenie kópie zvukového záznamu z hlavného pojednávania zo dňa 03.09.2014. Podaním zo dňa 22.09.2014 sa žalobca písomne vyjadril k dôkazom. Okresný súd Trenčín rozsudkom č.k. 1T/104/2013-420 zo dňa 08.10.2014 obžalovaných B. V. - J. a žalobcu podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby okresnej prokuratúry Trenčín sp.zn. 2Pv 1018/09 v pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý súd obžalovaný stíhaný. Proti rozsudku podal prokurátor okresnej prokuratúry odvolanie v neprospech v oboch obžalovaných. K podanému odvolaniu sa žalobca vyjadril písomne podaním zo dňa 18.11.2014. Krajský súd v Trenčíne nariadil vo veci verejné zasadnutie na deň 28.04.2015, ktorého sa zúčastnil zástupca žalobcu a ktoré bolo odročené bez prejednávania veci. Krajský súd v Trenčíne nariadil vo veci verejné zasadnutie na deň 16.06.2015, ktorého sa zúčastnil zástupca žalobcu, na ktorom súd rozhodol o zamietnutí odvolania prokurátora okresnej prokuratúry. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 2To/8/2015-518 zo dňa 16.06.2015, právoplatným dňa 16.06.2015, bolo podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora okresnej prokuratúry zamietnuté.

3. Žalobca podal dňa 26.08.2016 žalovanému žiadosť o predbežné prerokovanie návrhu na náhradu škody spočívajúcej v majetkovej ujme v sume 2.211,91 € titulom zaplatenej odmeny a nákladov obhajoby v trestnej veci vedenej proti nemu na základe uznesenia o vznesení obvinenia a v nemajetkovej ujme v sume 10.000,- €. Žalovaný žiadosť žalobcu prejednal a žalobcovi oznámil listom zo dňa 05.10.2016, že žiadosť nepovažuje za dôvodnú, a teda jeho nárok na náhradu škody neuspokojí. Z potvrdenia o úhrade odmeny za zastupovanie klienta v trestnom konaní vyplýva, že zástupca žalobcu potvrdil, že mu klient uhradil odmenu za úkony právnej služby (príprava a prevzatie právneho zastúpenia zo dňa 09.06.2014, vyjadrenie obhajoby k obžalobe zo dňa 22.08.2014, návrh na doplnenie dokazovania zo dňa 03.09.2014, žiadosť obhajcu poskytnutie zvukových záznamov zo dňa 03.09.2014, účasť na hlavnom pojednávaní zo dňa 03.09.2014, predloženie dôkazov obhajoby zo dňa 04.09.2014, vyjadrenia obhajoby k dôkazom zo dňa 22.09.2014, vyjadrenia obhajoby k odôvodneniu odvolania zo dňa 18.11.2014, účasť na verejnom zasadnutí zo dňa 28.04.2015, účasť na verejnom zasadnutí zo dňa 16.06.2015, oznámenie skutočností rozhodujúcich pre posúdenie bezpečnostnej spoľahlivosti navrhovanej osoby zo dňa 08.08.2015) minimálne v sume 1.060,73 €. Z čestného prehlásenia žalobcu vyplýva, že advokátovi Advokátska firma Trokan a Urbančoková, v.o.s. uhradil odmenu za zastupovanie v trestnom konaní za úkony (príprava a prevzatie právneho zastúpenia, odôvodnenie sťažnosti obvinených, účasť na výsluchu svedka Juraj V. dňa 19.09.2011, účasť na výsluchu svedka B. J. dňa 19.09.2011, účasť na výsluchu svedka N. S. dňa 27.06.2012, účasť na výsluchu svedka S. G. dňa 27.06.2012, písomné podanie - upozornenie obvinený na porušenie práv obhajoby dňa 17.08.2012, odpor proti trestnému rozkazu dňa 24.01.2014) a to v sume minimálne 793,06 €. Z čestného prehlásenia žalobcu vyplýva, že advokátovi Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o. uhradil odmenu za zastupovanie v trestnom konaní za úkony (príprava a prevzatie právneho zastúpenia zo dňa 09.06.2014, vyjadrenie obhajoby k obžalobe zo dňa 22.08.2014, návrh na doplnenie dokazovania zo dňa 03.09.2014, žiadosť obhajcu poskytnutie zvukových záznamov zo dňa 03.09.2014, účasť na hlavnom pojednávaní zo dňa 03.09.2014, predloženie dôkazov obhajoby zo dňa 04.09.2014, vyjadrenia obhajoby k dôkazom zo dňa 22.09.2014, vyjadrenia obhajoby k odôvodneniu odvolania zo dňa 18.11.2014, účasť na verejnom zasadnutí zo dňa 28.04.2015, účasť na verejnom zasadnutí zo dňa 16.06.2015, oznámenie skutočností rozhodujúcich pre posúdenie bezpečnostnej spoľahlivosti navrhovanej osoby zo dňa 08.08.2015) a to v sume minimálne 1418,86 €. Z fotokópie príjmového pokladničného dokladu zo dňa 02.12.2014 vyplýva, že žalobca uhradil advokátovi Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o. preddavok na právne služby v sume 1.500,- €. Z potvrdenia o transakcii vyplýva, že Ing. B. V. odoslala dňa 22.06.2011 na účet IBAN: SK35 1100 0000 0026 2280 0431 s informáciou pre príjemcu Trokan sumu 1.000,- €.

4. Vzhľadom na dispozitívny úkon žalobcu, kedy nebolo potrebné zisťovať stanovisko žalovaného k čiastočnému späťvzatiu žaloby, súd konanie podľa § 144, 145 ods. 1 a § 146 ods. 1 CSP v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 0,25 % zo sumy 2.211,91 € od 10.10.2016 do zaplatenia zastavil. Predmetom konania zostala po čiastočnom späťvzatií žaloby žaloba o zaplatenie 2.211,91 € s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 2.211,91 € od 10.10.2016 do zaplatenia.

5. Po právnej stránke súd posúdil spor v súlade s právnou úpravou účinnou v deň vydania uznesenia o vznesení obvinenia, t.j. dňa 19.05.2011. Posúdením výsledkov vykonaného dokazovania podľa citovaných zákonných ustanovení dospel súd k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Zákon č. 514/2003 Z.z. upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri jej výkone, ak sú splnené podmienky zodpovednosti podľa tohto zákona. Vznik zodpovednosti štátu predpokladá: a/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, b/ existenciu škody, c/ príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a existenciou škody. Predpokladom zodpovednosti štátu je príčinná súvislosť medzi ujmou poškodeného, ako i následkom a rozhodnutím, ktoré bolo zrušené pre nezákonnosť, nie medzi ujmou a skutočnosťou, ktorá bola dôvodom zrušenia rozhodnutia. V danej veci uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ Trenčín, Odbor kriminálnej polície Trenčín ČVS: ORP-1661/1-OVK-TN-2009 zo dňa 19.05.2011 bolo vznesené obvinenie proti B. J. a žalobcovi zo zločinu vydierania spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 198 ods. 1 Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca včas sťažnosť, ktorá bola uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry Trenčín sp. zn. 1KPT 748/2011-15 zo dňa 22.07.2011 zamietnutá ako nedôvodná. Prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín následne podal dňa 21.08.2013 na B. V. - J. a žalobcu pod sp. zn. 2Pv 1018/09-87 obžalobu pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Okresný súd Trenčín rozsudkom č.k. 1T/104/2013-420 zo dňa 08.10.2014 podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku obžalovaných spod obžaloby pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona oslobodil, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací prejednal odvolanie prokurátora proti tomuto rozsudku a uznesením č.k. 2To/8/2015-518 zo dňa 16.06.2015 rozhodol, že odvolanie Okresného prokurátora v Trenčíne ako nedôvodné zamietol. Žalobca si podal dňa 26.08.2016 žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spočívajúcej v majetkovej ujme v sume 2.211,91 € titulom zaplatenej odmeny a nákladov obhajoby v trestnej veci vedenej proti nemu na základe uznesenia o vznesení obvinenia a v nemajetkovej ujme v sume 10.000,- €. Žalovaný žiadosť žalobcu prejednal a žalobcovi oznámil listom zo dňa 05.10.2016, že žiadosť nepovažuje za dôvodnú, a teda jeho nárok na náhradu škody neuspokojí.

6. V tomto smere súd vychádzal z ustálenej judikatúry vyšších súdov, zaoberajúcej sa otázkou zodpovednosti za škodu v prípade oslobodenia spod obžaloby. Rozhodovanie súdov sa ustálilo medziiným na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol oslobodený spod žaloby, má zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia

7. V danom prípade žalobcovi vznikla skutočná škoda tým, že zaplatil svojim právnym zástupcom, ktorí ho zastupovali počas celého trestného konania, trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 2.500,- €, ktorá skutočnosť vyplýva z predloženého príjmového pokladničného dokladu zo dňa 02.12.2014 a potvrdenia o transakcii zo dňa 22.06.2011, pričom podanou žalobou si uplatňoval sumu 2.211,91 € s príslušenstvom. Námietku zástupcu žalovaného, že žalobca vznik uplatňovanej škody v časti trov právneho zastúpenia obhajcom Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o. odvodzoval od predloženej fotokópie príjmového pokladničného dokladu zo dňa 02.12.2014, považoval súd za nedôvodnú. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP) v žiadnom zo svojich ustanovení neukladá stranám konania predkladať iba originály listín a pre spôsobilosť listiny byť dôkazným prostriedkom nie je rozhodujúce, či ide o originál listiny alebo jej odpis alebo fotokópiu. Súd nemal pochybnosti o pravosti predloženej fotokópie príjmového pokladničného dokladu a žalovaný nespochybnil pravosť fotokópie tejto listiny. Z príjmového pokladničného dokladu je zrejmé, že tento bol vystavený dňa 02.12.2014 obhajcom žalobcu na sumu 1.500,- € ako preddavok na právne služby. Vzhľadom k tomu, že žalobca udelil obhajcovi splnomocnenie dňa 09.06.2014 a trestné konanie skončilo uznesením Krajského súdu v Trenčíne dňa 16.06.2015, vzhľadom na vyjadrenie žalobcu vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 06.02.2018 o tom, že uvedenému obhajcovi platil iba sumu 1.500,- €, ktorá prevažne zodpovedá vyčísleným trovám obhajoby za uplatňované úkony mal súd za to, že žalobca v priebehu vedeného trestného konania pred Okresným súdom Trenčín pod sp.zn. 1T/104/2013 vyplatil dňa 02.12.2014 zvolenému obhajcovi odmenu v sume 1.500,- € za už vykonané úkony ako aj úkony, ktoré mal jeho obhajca v trestnom konaní ešte len vykonať. K tomuto záveru dospel súd vzhľadom na zodpovedajúcu výšku vyčíslených trov obhajoby a vyplatenú výšku preddavku a vzhľadom na časovú súvislosť, pričom skutočnosť, že na uvedenom príjmovom pokladničnom doklade nie je uvedené označenie konania, ku ktorému sa preddavok na právne služby má vzťahovať, bez akéhokoľvek dôkazu spochybňoval iba svojím tvrdením zástupca žalovaného. Čo do príčinnej súvislosti medzi nezákonnými rozhodnutiami a

škodou je potrebné uviesť, že žalobca využil svoje ústavné právo na kvalifikovanú obhajobu, nakoľko sám nemá právnické vzdelanie. Podľa názoru súdu je nespochybniteľná nevyhnutnosť takéhoto postupu v súvislosti s tak závažnou a pre laika zložitou skutočnosťou, ako je vznesenie obvinenia a začatie trestného stíhania a je irelevantné, či ide o prípady nutnej obhajoby, alebo zvoleného advokáta. To znamená, že práve vznesenie obvinenia a následné pokračovanie v trestnom konaní po podaní obžaloby súdom, boli výlučnou príčinou vzniku trov späť s obhajobou a príčinná súvislosť je tým nepochybná. Niektoré uskutočnené úkony obhajoby súd považoval za účelné aj v zmysle § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci; podmienené úkonmi orgánov činných v trestnom konaní, bez ktorých by tieto trovy neboli vznikli. Niektoré z uplatnených úkonov súd vyhodnotil ako neúčelné. Zástupca žalovaného vzniesol vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody titulom trov právneho zastúpenia vyplatných JUDr. Jurajovi Trokanovi námietku premlčania s poukazom nato, že manželka žalobcu vyplatila trovy právneho zastúpenia JUDr. Jurajovi Trokanovi vo výške 1.000,- € dňa 22.06.2011. Zistenie skutočnosti, či sa jednalo o rozhodnutie, ktoré je nezákonné, si nemôže žalobca ustáliť v deň doručenia tohto rozhodnutia, ale až v deň oznámenia rozhodnutia, ktorým sa toto rozhodnutie považuje za nezákonné. Podstata nároku na náhradu škody sa viaže na samotný výsledok trestného stíhania. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že v tomto prípade pre plynutie subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je rozhodujúci deň oznámenia konečného rozhodnutia súdu v trestnej veci, a to uznesenia Krajského súdu v Trenčíne dňa 16.06.2015, ktorým bolo odvolanie prokurátora okresnej prokuratúry proti oslobodzujúcemu rozsudku zamietnuté. V tento deň sa žalobca dozvedel o škode. Vzhľadom k tomu, že žalobca bol právoplatne oslobodený spod obžaloby dňom 16.06.2015 a žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zaslal žalovanému dňa 26.08.2016 ku ktorej sa žalovaný vyjadril listom zo dňa 05.10.2016, a žaloba bola súdu doručená dňa 31.01.2017, mal súd zato, že žalobca podal žalobu pred uplynutím subjektívnej premlčacej doby stanovenej v § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., keďže začala plynúť dňom nasledujúcim po dni 16.06.2015, t.j. dňom 17.06.2015, táto doba v zmysle § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. neplynula v dňoch od 26.08.2016 do 05.10.2016 a posledným dňom trojročnej subjektívnej premlčacej doby bol deň 27.07.2018, a teda žaloba doručená súdu dňa 31.01.2017 je podaná v priebehu plynutia subjektívnej premlčacej doby. Advokát je povinný s poukazom na § 18 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. upozorniť klienta pri dojednávaní odmeny, že pri určení trov konania, ktorých náhrada sa priznáva proti inej osobe, sa odmena určuje podľa ustanovení vyhlášky o tarifnej odmene. Medzi klientom a advokátom dojednaná odmena nebude základom na vyčíslenie náhrady trov konania na odmene advokáta a posúdenie preukázateľnosti a účelnosti vynaloženia týchto trov patrí do rozhodovacej právomoci súdu. Súd posúdil uplatnené trovy právneho zastúpenia a zistil, že časť z nich bola uplatnená v súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len "vyhláška") v znení účinnom ku dňu vykonania toho - ktorého úkonu. Podľa § 12 ods. 3 písm. b/ vyhlášky pri obhajobe v trestnom konaní je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje päť rokov a neprevyšuje desať rokov, jedna osmina výpočtového základu, čo s poukazom na § 1 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení účinnom do 30.06.2013 predstavuje za rok 2011 sumu 92,63 €, za rok 2012 sumu 95,37 €, s poukazom na § 1 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení účinnom od 01.07.2013 za rok 2014 sumu 90,17 €, za rok 2015 sumu 92,63 €. Žalobca si v súlade s vyhláškou uplatnil za rok 2011 odmenu advokáta za 3 úkony právnej služby, a to príprava a prevzatie zastúpenia dňa 01.06.2011 (§14 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z.); sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia (§ 14 ods. 1 písm. b) cit. vyhlášky) a účasť na výsluchu obvinených dňa 19.09.2011 (§ 14 ods. 1 písm. c) cit. vyhlášky), ktorý si nesprávne uplatňoval ako dva úkony právnej služby. Ohľadom úkonu sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia súd uvádza, že hoci sa v pripojenom trestnom spise nenachádza vyhotovenie odôvodnenia sťažnosti podanej žalobcom proti tomuto uzneseniu, z odôvodnenia uznesenia prokurátora Krajskej prokuratúry Trenčín č.k. 1KPt 748/2011-15 zo dňa 22.07.2011, ktorým bola sťažnosť žalobcu zamietnutá, vyplýva, čo bolo obsahom podanej sťažnosti, a teda že bola žalobcom a spoluobvinenou doplnená o uvádzané dôvody. Ohľadom úkonu účasť na výsluchu obvinených dňa 19.09.2011 súd uvádza, že sa nejedná o dva samostatné úkony právnej služby, ale o jeden úkon právnej služby, ktorý v sebe zahŕňa dva za sebou nadväzujúce vyšetrovacie úkony vykonané počas dvoch hodín, a teda žalobcovi patrí náhrada za odmenu advokáta len za jeden úkon právnej služby. Obhajcovi v tomto prípade patrí odmena za každé dve hodiny jeho účasti na úkone právnej služby. Jedným úkonom právnej služby je celková účasť obhajcu pri všetkých vyšetrovacích úkonoch, ktorými sa rozumie celkový počet úkonov, ktoré boli vykonané v jednom dni. Pre prípad, že bolo vykonaných viac vyšetrovacích úkonov v priebehu toho istého dňa, ktoré na seba bezprostredne nadväzovali na tom istom mieste a

obhajca sa na nich zúčastnil, je potrebné určiť čistý čas ich trvania po odpočítaní času potrebného na nariadené prestávky a uznať za výkon právnej služby každé dve začaté hodiny takto zisteného času. Dňa 19.09.2011 bol obhajca žalobcu prítomný na výsluchu obvinených v čase od 09:00 hod. do 10:00 hod. a od 10:20 hod do 11:00 hod.. V tomto prípade po odpočítaní nariadenej prestávky čistý čas trvania úkonu bol 1 hodina a 40 minút, t.j. jednalo sa o jeden úkon právnej služby. Vzhľadom na uvedené patrí žalobcovi náhrada škody titulom vyplatenej odmeny obhajcu za tri úkony právnej služby vykonané v roku 2011 vo výške podľa uplatnenia v sume 221,82 € (3x73,94 €). Žalobca si uplatnil za rok 2012 odmenu advokáta za 2 úkony právnej služby, a to účasť na výsluchu svedkov dňa 27.06.2012 (§ 14 ods. 1 písm. c) cit. vyhlášky), ktorý si nesprávne uplatňoval ako dva úkony právnej služby a upozornenie zo dňa 17.08.2012, že o úkonoch dožiadaného súdu v Nemecku nebol upovedomený advokát žalobcu a namietal ich použitie v trestnom konaní (§ 14 ods. 1 písm. b) cit. vyhlášky). Ohľadom úkonu - účasť na výsluchu svedkov dňa 27.06.2012 súd uvádza, že rovnako ako v prípade účasti na výsluchu obvinených dňa 19.09.2011 sa jedná o jeden úkon právnej služby, ktorý v sebe zahŕňa dva za sebou nadväzujúce vyšetrovacie úkony vykonané počas dvoch hodín. Dňa 27.06.2012 bol obhajca žalobcu prítomný na výsluchu svedkov v čase od 09:00 hod. do 10:00 hod. a od 10:30 hod. do 11:30 hod.. V tomto prípade po odpočítaní nariadenej prestávky čistý čas trvania úkonu bol 2 hodiny, t.j. jednalo sa o jeden úkon právnej služby, ktorého trvanie nepresiahlo 2 hodiny. Ohľadom úkonu upozornenie zo dňa 17.08.2012 súd uvádza, že sa nejedná o účelné uplatňovanie a bránenie práva žalobcu ako obvineného. Pokiaľ sa obhajca žalobcu domnieval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na obhajobu, ktoré spôsobilo nepoužiteľnosť vykonaného dôkazu v trestnom konaní, uvedené mohol namietat' v podaní týkajúcom sa veci samej prípadne ústne v konaní pred súdom a vykonanie takéhoto úkonu právnej služby samostatne bez nadväznosti na písomné alebo ústne podanie vo veci samej nepovažoval súd za hospodárne. Vzhľadom na uvedené patrí žalobcovi náhrada škody za odmenu obhajcu za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2012 vo výške podľa uplatnenia v sume 73,94 €.

Žalobca si uplatnil za rok 2014 odmenu advokáta za 12 úkonov právnej služby, a to odpor proti trestnému rozkazu zo dňa 24.01.2014 (§ 14 ods. 1 písm. b) cit. vyhlášky), príprava a prevzatie zastúpenia dňa 09.06.2014 (§ 14 ods. 1 písm. b) cit. vyhlášky), vyjadrenie k obžalobe dňa 22.08.2014 (§ 14 ods. 1 písm. b) cit. vyhlášky), návrh na doplnenie dokazovania zo dňa 03.09.2014 (§ 14 ods. 1 písm. b) cit. vyhlášky), žiadosť o zvukový záznam zo dňa 03.09.2014 (§ 14 ods. 1 písm. b) cit. vyhlášky), účasť na hlavnom pojednávaní dňa 03.09.2014 od 08:30 hod. do 15:00 hod. (§ 14 ods. 1 písm. c) cit. vyhlášky), predloženie dôkazov zo dňa 04.09.2014 (§ 14 ods. 1 písm. b) cit. vyhlášky), vyjadrenie k dôkazom zo dňa 22.09.2014 (§ 14 ods. 1 písm. b) cit. vyhlášky), vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 18.11.2014 (§ 14 ods. 1 písm. b) cit. vyhlášky). Súd vyhodnotil ako uplatnené v súlade s cit. vyhláškou 3 úkony právnej služby, a to odpor proti trestnému rozkazu zo dňa 24.01.2014, účasť na hlavnom pojednávaní dňa 03.09.2014 v čase od 08:30 hod. do 12:10 hod. a od 12:30 hod. do 15:00 hod. (čistý čas konania úkonu 6 hodín a 5 minút, t.j. 1 úkon právnej služby za ktorý patrí obhajcovi tarifná odmena za každé začaté 2 hodiny) a vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 18.11.2014. Ohľadom úkonu príprava a prevzatie zastúpenia dňa 09.06.2014 súd uvádza, že žalobca si zvolil nového obhajcu a pôvodnému obhajcovi vypovedal plnomocenstvo bez uvedenia dôvodu. Z dôvodu spočívajúceho výlučne na strane žalobcu bez akéhokoľvek zavinenia žalovaným ako aj bez vplyvu nepredvídateľných okolností, ktoré by nemohol žalobca ovplyvniť, tak došlo k navýšeniu trov obhajoby, ktoré nemožno pripisovať na ťarchu žalovaného, ale náhradu týchto trov musí znášať žalobca bez ohľadu na výsledok trestného konania. Ostatné uplatňované úkony právnej služby za rok 2014 neboli vykonané ako úkony hospodárneho a účelného bránenie práva žalobcu a predstavujú nedôvodné navyšovanie uplatňovaných trov obhajoby. Obhajca žalobcu predložil na hlavnom pojednávaní dňa 03.09.2014 v písomnej forme vyjadrenie k obžalobe zo dňa 22.08.2014 a návrh na doplnenie dokazovania zo dňa 03.09.2014. S poukazom na § 2 ods. 18 Trestného poriadku konanie pred súdom je ústne, a preto zástupca žalobcu prítomný na hlavnom pojednávaní mal a mohol predniesť svoje vyjadrenie k žalobe ako aj návrhy na doplnenie dokazovania ústne, aby tak účelne bránil práva žalobcu. Podávanie prednesov a návrhov na doplnenie dokazovania v písomnej forme bez predchádzajúcej písomnej alebo ústnej výzvy súdu napriek vedomosti o tom, že konanie pred súdom je vykonávané ústne, je zo strany obhajcu zrejým účelným navyšovaním počtu úkonov právnej služby, ktoré nemožno považovať za hospodárne a pripisovať ich na ťarchu žalovaného. Ohľadom úkonu - žiadosť o zvukový záznam zo dňa 03.09.2014 súd uvádza, že obhajca žalobcu, ktorý bol prítomný na hlavnom pojednávaní si nevyžiadol kópiu zápisnice ani kópiu záznamu z hlavného pojednávania na CD nosiči napriek upozorneniu samosudcu o zaznamenávaní výpovedí prítomných za použitia technických prostriedkov, pričom v zmysle § 44 ods. 5 Trestného poriadku má takúto žiadosť obhajca žalobcu urobiť vopred, t.j. na začiatku hlavného pojednávania. Pokiaľ si obhajca žalobcu nevyžiadol kópiu zápisnice, resp. CD nosiču vopred, ale až dodatočne, nekonal v

takom prípade hospodárne a účelne, a preto sa nejedná o úkon právnej služby, za ktorý by mu patrila odmena na ťarchu žalovaného. Pojednávanie dňa 03.09.2014 bolo odročené na termín 08.10.2014 a pred odročením pojednávania obhajca žalobcu vyhlásil, že nemá žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Napriek tomuto vyjadreniu nasledujúci deň, t.j. 04.09.2014 dňa predložil súdu podanie - predloženie dôkazov, ktoré mal k dispozícii pred dňom pojednávania (výpisy z lustrácie súdnych konaní zo dňa 28.07.2014, e-mailovú komunikáciu za obdobie od 09.07.2009 do 02.09.2014) resp. ktoré si mohol zabezpečiť pred dňom pojednávania 03.09.2014 (internetové výpisy zo stránky foaf.sk a firemny-register.sk), prípadne ich predložiť na nariadenom hlavnom pojednávaní dňa 08.10.2014, o ktorom mal obhajca žalobcu vedomosť. Takýto spôsob predkladania dôkazov nemožno vyhodnotiť ako účelný a hospodárny, práve naopak, tento postup obhajcu žalobcu sa javí ako účelový v úmysle nedôvodne navýšiť trov obhajoby. Napriek vedomosti o termíne hlavného pojednávania obhajca žalobcu bez výzvy súdu predložil svoje písomné vyjadrenie k dôkazom dňa 22.09.2014, za ktoré si uplatňoval odmenu. S ohľadom na vedomosť obhajcu o termíne ďalšieho hlavného pojednávania, na ktorom mohol ústne predniesť svoje vyjadrenie k dôkazom, je uplatňovanie odmeny za tento úkon účelové, keďže tento úkon nie je účelný a hospodárny v trestnom konaní. Vzhľadom na uvedené patrí žalobcovi náhrada škody za odmenu obhajcu za tri úkony právnej služby vykonané v roku 2014 v sume 541,02 € (90,17 € + 360,68 € + 90,17 €). Žalobca si uplatnil za rok 2015 odmenu advokáta za 3 úkony právnej služby, a to účasť na verejnom zasadnutí dňa 28.04.2015 (§ 14 ods. 5 písm. b) cit. vyhlášky), účasť na verejnom zasadnutí dňa 16.06.2015 (§ 14 ods. 3 písm. d) cit. vyhlášky), oznámenie skutočností rozhodujúcich pre posúdenie bezpečnostnej spoľahlivosti navrhovanej osoby dňa 08.08.2015 (§ 14 ods. 1 písm. b) cit. vyhlášky). Súd vyhodnotil ako uplatnené v súlade s cit. vyhláškou 2 úkony právnej služby, a to účasť na verejnom zasadnutí dňa 28.04.2015 a účasť na verejnom zasadnutí dňa 16.06.2015. Ohľadom úkonu oznámenie skutočností rozhodujúcich pre posúdenie bezpečnostnej spoľahlivosti navrhovanej osoby dňa 08.08.2015 súd uvádza, že v trestnom spise sa nenachádza žiaden záznam o vykonaní tohto úkonu na výzvu súdu, s poukazom na časové hľadisko sa má jednať o úkon, ktorý mal byť vykonaný až po skončení trestného konania a predmetný úkon, ako vyplýva z výpovede žalobcu, sa nevzťahuje k trestnému konaniu ale ku konaniu pred Národným bezpečnostným úradom, a preto vykonanie tohto úkonu nemožno považovať za úkon potrebný na účelné bránenie práva žalobcu v trestnom konaní. Vzhľadom na uvedené patrí žalobcovi náhrada škody za odmenu obhajcu za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2015 vo výške podľa uplatnenia v sume 68,85 € (22,54 € + 46,31 €). Okrem uvedenej odmeny patrí zástupcovi žalobcu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky 3 x režijný paušál á 7,41 € za úkony v roku 2011, 1 x režijný paušál á 7,63 € za úkon vykonaný v roku 2012, 3x režijný paušál á 8,04 € za úkony v roku 2014, 2 x režijný paušál á 8,39 € za úkon v roku 2015, t.j. spolu 70,76 €. Taktiež zástupcovi žalobcu ako platiteľovi DPH patrí DPH v sume 195,28 € (20 % zo sumy 976,39 €). Spolu priznané trovy obhajoby žalobcu sú 1.171,67 €. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že titulom náhrady škody, spočívajúcej vo vynaložených trovách obhajoby v trestnom konaní, patrí žalobcovi suma 1.171,67 €, na ktorej zaplataenie súd zaviazal žalovaného. Za dôvodný považoval súd aj nárok žalobcu na zaplataenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z priznanej sumy 1.171,67 €, a to podľa uplatnenia od 10.10.2016 do zaplataenia, kedy sa žalovaný dostal podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. (t.j. dňom oznámenia žalovaného žalobcovi, že neuspokojí jeho uplatnený nárok na náhradu škody, ktorý dátum žalovaný nerozporoval) do omeškania v súlade s § 517 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z..

8. Súd prvej inštancie sa zaoberal i otázkou, či si žalobca trestné stíhanie neprivil sám. V tejto veci nebolo vykonaným dokazovaním zistené, že by si žalobca privivil vznesenia obvinenia sám, svojim konaním. Žalobca bol spod obžaloby oslobodený z dôvodu, že nebolo preukázané, že by sa stal skutok, z ktorého bol obvinený a neskôr i obžalovaný. Žalobca v trestnom konaní v plnom rozsahu spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom, trestného konania sa riadne zúčastňoval, od počiatku až dokonca zotrval na svojom tvrdení, že je v danej veci nevinný a riadne využíval všetky dostupné právne prostriedky svojej obrany. Podľa názoru súdu si žalobca svoje trestné stíhanie a vznesenia obvinenia nezavivil.

9. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2, 256 ods. 1 CSP, keď žalobca i žalovaný mali každý vo veci čiastočný úspech. Vo vzťahu k žalovanej sume 2.211,91 € po čiastočnom späťvzati žaloby, v ktorej časti žalobca zavivil zastavenie konania, bol úspech žalobcu 53 % (1.171,67 €) a úspech žalovaného 47 % (1.040,24 €). Po odpočítaní úspechu žalovaného od úspechu žalobcu vzniklo žalobcovi právo na čiastočnú náhradu trov konania vo výške 6 %. Súd preto žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 6 %, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením. Lehotu na splnenie povinnosti 30 dni od právoplatnosti tohto rozhodnutia .

10. Proti tomuto rozsudku , výroku II., podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol alebo v napadnutej časti rozsudok zrušil a vec vrátil na opätovné prejednanie súdu prvej inštancie. Poukázal na zákonné ust. § 5 ods. 1 a § 6 ods. 1 z.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, keď súd v konaní o náhrade škody, resp. nemajetkovej ujmy titulom zodpovednosti štátu nie je oprávnený sám posudzovať zákonnosť rozhodnutia vydaného v inom konaní a podmienky nezákonnosti , len ak bolo rozhodnutie ako nezákonné zrušené alebo zmenené. Orgány činné v trestnom konaní konali v predmetnej trestnej veci v súlade so zákonmi a právoplatné rozhodnutie, ktorým mala byť spôsobená škoda, nebolo zrušené. Podmienky nároku v zmysle zákona č. 514/2003 neboli splnené. V prípade pochybnosti, či sa skutok stal, prokurátor nemá možnosť zastaviť trestné stíhanie , ale je povinný podať obžalobu. V danom prípade bolo začaté trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ, Odbor kriminálnej polície Trenčín zo dňa 02.10.2010 pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona. V prípravnom konaní boli vykonané dôkazy, ktoré preukazovali spáchanie skutku a ktoré dostatočne odôvodňovali ich postavenie pred súd. Dôkazné ťažisko spočívalo na usvedčujúcej výpovedi svedkyne- poškodenej N. Q. C. Q.. Priamou očitou svedkyňou bola svedkyňa- jej dcéra Q. W. C. Q., ktorá zhodne vypovedala ako poškodená. Pri stabilizácii skutkových zistení o tom, či sa skutok skutočne stal, prináležalo výhradne súdu a nie prokurátorovi . Okresný súd Trenčín rozsudkom zo dňa 08.10.2014 , sp. zn. 1T/104/2013, v spojení s uznesením Krajského súdu Trenčín sp. zn. 2To/8/2015-518 zo dňa 16.06.2015, obžalovaných Lenku V.- J. a I. V. podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku spod obžaloby pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona oslobodil, keď svedok usvedčujúci žalobcu zmenil výpoveď. Zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť , ako aj oslobodenie spod obžaloby má z pohľadu nároku na náhradu škody rovnaký význam. V danej veci však skutočnosť, že obžalovaný bol spod obžaloby právoplatne oslobodený ešte automaticky neznamená , že celé konanie, ktoré mu predchádzalo , bolo nezákonné. Žalovaný poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. ÚS 163/2003 zo dňa 13.11.2013, podľa ktorého vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila . V tomto kontexte žalovaný poukázal na rozhodnutie ESLP vo veci Lavrechov proti Českej republike z 20. júna 2013. I keď bol žalobca oslobodený spod obžaloby v dôsledku uplatnenej zásady „ in dubio pro reo“, nemožno automaticky považovať za nezákonné rozhodnutie, bez posúdenia a zohľadnenia osobitostí konkrétnej veci. Súd prvej inštancie sa však v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal s vyššie uvedenými rozhodnutiami. Pokiaľ svedkyňa zmenila výpoveď až na pojednávaní, krivou výpoveďou spôsobila žalobcovi škodu práve ona. Žalobca by sa prípadnej náhrady škody mal domáhať voči svedkyňi z titulu porušenia jej právnej povinnosti vypovedať pravdivo . Súd prvej inštancie sa nevysporiadal s námietku, že iba súd môže oslobodiť na základe zásady „ in dubio pro reo“, pričom prokurátor takúto možnosť nemá. Žalovaný spochybnil dôkaz a to fotokópiu príjmového dokladu . Súd prvej inštancie si mal vyžiadať zmluvu o poskytnutí služby medzi žalobcom a jeho advokátom, vyúčtovanie trov, aby bolo zrejmé, či zaplatená záloha smerovala k zaplateniu úkonov , ktorých náhradu požadoval. Žalobca predložil dôkaz- potvrdenie o transakcii o zaplatení sumy 1.000,- eur JUDr. Trokanovi jeho manželkou, pričom žiadnym spôsobom žalobca nepreukázal , že zaplatená suma súvisí s predmetným trestným konaním. Z dôvodov opatrnosti žalovaný trvá na vznesenej námietke premlčania.

11. Žalobca v písomne podanom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že odvolanie žalovaného je v celom rozsahu nedôvodné. Skutočnosti uvádzané žalovaným v bode I. jeho odvolania nie sú relevantné. Za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci zodpovedá podľa z. č. 514/2003 Z. z. štát, ktorý sa zodpovednosti zbaviť nemôže. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobca splnil všetky zákonom č. 514/2003 Z. z. stanovené podmienky pre vznik objektívnej zodpovednosti štátu , t.j. splnil podmienku podania riadneho oprávneného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu a rovnako je splnená aj podmienka zrušenia alebo zmeny nezákonného právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda príslušným orgánom. Podľa ustálenej judikatúry súdov / rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.06.1993, sp. zn. 1 Cdo 53/93, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 18.08.2010, sp. zn. 4 M Cdo 15/2009/ má oslobodenie spod obžaloby rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. V predmetnom konaní trestné stíhanie vedené voči žalobcovi viedlo ku konečnému rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 16.06.2015, sp. zn. 2To/8/2015, ktorým bol žalobca

oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trenčín č. 2Pv 1018/09. Nebolo dokázané, že sa vôbec stal skutok, pre ktorý bol žalobca trestne stíhaný, čím vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia. Tvrdenia, že prokurátor nemá možnosť zastaviť trestné stíhanie, ale je povinný podať obžalobu nie je pravdou a je v rozpore s § 215 a nasl. Trestného poriadku. V zmysle § 234 ods. 1 Trestného poriadku prokurátor podá obžalobu na príslušný súd, len ak výsledky vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd. Pre postup prokurátora by mali byť objasnené tieto skutočnosti: že sa stal skutok, že tento skutok má všetky obligatórne znaky žalovaného trestného činu a že tento spáchal práve obvinený ako trestne zodpovedný subjekt. V opačnom prípade nie je možné hovoriť o dôvodnosti postavenia obvineného pred súd. Poukázal na ust. § 2 ods. 10 Trestného zákona o náležitom zistený skutkového stavu veci, pričom o tomto nesmú existovať dôvodné pochybnosti. Súd prvej inštancie sa riadne a správne vypořiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými pre správne a spravodlivé rozhodnutie v danej veci. Tvrdenia účastníkov, označené dôkazy a všetky skutkové okolnosti správne posúdil, riadne vyhodnotil. Rozsudok súdu prvej inštancie je zdôvodnený, dostatočne presvedčivý, správny a zákonný. Záverom namietal náležitosti odvolania poukazom na ust. § 362 ods. 1, § 363 a § 365 ods. 1 CSP. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

12. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je podané dôvodne.

13. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., ktorým súd konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 0,25% ročne zo sumy 2.211,91,- eur od 10.10.2016 do zaplatenia zastavil a výroku III., ktorým súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol, napadnuté neboli a preto zostalo rozhodnutie súdu prvej inštancie v týchto výrokoch právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

14. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež podrobne, precízne a presvedčivo odôvodnil, v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie. Súčasne sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval pre strany známe fakty posudzovanej veci spolu s právnymi závermi súdu prvej inštancie.

15. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalovaného, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie z dostatočne zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver o naplnení zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu vzniknutú žalobcovi z hľadiska súdom prvej inštancie v odôvodnení citovaných ustanovení zák. č. 514/2003 z. z. (o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov) a to vo vzťahu k škode vzniknutej žalobcovi z titulu zaplatených trov obhajoby v trestnom konaní.

16. Nad rámec uvedeného, vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného (ktoré sú v zásade identické s námietkami z jeho strany produkovanými pred súdom prvej inštancie) odvolací súd uvádza:

17. Vykonaným dokazovaním bolo zistené a medzi stranami nebolo sporným, že uznesením Okresného riaditeľstva PZ, odbor kriminálnej polície Trenčín ČVS: ORP-166/1-OVK-TN-2009 zo dňa 19.05.2011 bolo žalobcovi a B. vznesené obvinenie za zločiny vydierania spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 TZ k § 189 ods. 1 TZ. Podaním zo dňa 30.05.2011 podal žalobca sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Uznesením Krajskej prokuratúry v Trenčíne č. k. 1KPt 748/2011-15 zo dňa 22.07.2011 bola sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietnutá ako nedôvodná. Žalobca dňa 01.06.2011 splnomocnil JUDr. Juraja Trokana na obhajobu v trestnej veci ČVS: ORP-166/1-OVK-TN-2009. Prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín podal dňa 21.08.2013 pod sp. zn. 2Pv

1018/09-87 obžalobu na B. V. - J. a žalobcu za zločiny vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Okresný súd Trenčín vydal vo veci trestný rozkaz č. k. 1T/104/2013-261, proti ktorému podal žalobca dňa 24.01.2014 odpor. Plnomocenstvom zo dňa 09.06.2014 splnomocnil žalobca Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o. na obhajobu v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 1T/104/2013. Žalobca podaním zo dňa 20.06.2014 odvolal plnomocenstvo udelené JUDr. Jurajovi Trokanovi bez uvedenia dôvodu. Okresný súd Trenčín rozsudkom č.k. 1T/104/2013-420 zo dňa 08.10.2014 obžalovaných B. V. - J. a žalobcu podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby okresnej prokuratúry Trenčín sp.zn. 2Pv 1018/09 v pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý súd obžalovaný stíhaný. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 2To/8/2015-518 zo dňa 16.06.2015, právoplatným dňa 16.06.2015, bolo podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora okresnej prokuratúry zamietnuté. Žalobca podal dňa 26.08.2016 žalovanému žiadosť o predbežné prerokovanie návrhu na náhradu škody spočívajúcej v majetkovej ujme v sume 2.211,91 € titulom zaplatenej odmeny a nákladov obhajoby v trestnej veci vedenej proti nemu na základe uznesenia o vznesení obvinenia a v nemajetkovej ujme v sume 10.000,- € v súlade s ust. § 15 a nasl. z.č. 514/2003 Z. z. Žalovaný žiadosť žalobcu prejednal a žalobcovi oznámil listom zo dňa 05.10.2016, že žiadosť nepovažuje za dôvodnú, a teda jeho nárok na náhradu škody neuspokojí.

18. S naplnením zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu uplatnenú žalobcom v súvislosti s vedeným trestným konaním, ktoré skončilo oslobodzujúcim rozsudkom, sa podrobne, dostatočne a precízne vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia už súd prvej inštancie, na ktoré odvolací súd v podrobnostiach odkazuje a s ktorými sa plne identifikuje. Možno len prisvedčiť záveru súdu prvej inštancie, že v súlade s ustálenou súdnou praxou štát zodpovedá za škodu spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia, ktoré sa skončilo oslobodením spod obžaloby. Pričom ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov, ako tomu bolo tiež v posudzovanej veci, podľa zák. č. 514/2003 Z.z. zásadne právo na náhradu škody vrátane nákladov na trovy obhajoby.

19. Zákon č. 514/3003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniel. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu (§ 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.). I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená (viď bližšie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 15/2009).

20. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania." vyššie uvedeným názorom plne akceptovaným súdnou praxou sa odvolací súd stotožňuje, pričom žalovaný netvrdil žiadne rozhodujúce skutočnosti, spôsobilé k odklonu od neho a s ktorým tiež plne korešponujú závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. V právnej teórii sa príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti teda ide, ak je medzi nezákonným rozhodnutím a škodou vzťah príčiny a následku. Nejde o otázku právnou ale skutkovú, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu je preto významnou otázkou, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná. V posudzovanej veci v konkrétnych súvislostiach oslobodením žalobcu spod obžaloby vyšla najavo nezákonnosť jeho trestného stíhania, ktorého dôsledkom bolo vznik ujmy na strane žalobcu v podobe trov, ktoré v súvislosti so svojou obhajobou v priebehu trestného konania vynaložil, keďže preukázateľne bolo zistené, že jeho obhajcom vyúčtované trovy, tomuto riadne aj

zaplatil. Niet teda sporu o tom, že kauzálny nexus medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím je preukázaný, o čom nemal pochybnosť tak súd prvej inštancie, s čím sa dostatočne vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia, ako ani v konečnom dôsledku odvolací súd.

21. Odvolacia námietka žalovaného poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. ÚS 163/2003 zo dňa 13.11.2013, keď súd prvej inštancie sa s rozhodnutím nevysporiadal, nie je dôvodná. Súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, tieto riadne vyhodnotil, pričom odvolací súd dodáva, že ÚS SR sa aj v jeho recentných rozhodnutiach prikláňa k rovnakému výkladu ust. § 6 ods. 1 prvá veta zákona č. 514/2003 Z.z., z akého vychádza rozhodnutie súdu prvej inštancie. V predmetnom rozhodnutí je riešená otázka zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu, alebo jeho nesprávnym úradným postupom v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o väzbe. Ústavný súd v danej veci riešil otázku premlčania nároku na náhradu škody a či do nároku na náhradu škody možno započítať aj nárok za nezákonnú väzbu. Je zrejmé, že žalobkyňa v trestnom konaní, v ktorom jej bolo vznesené obvinenie, nebola vzatá do väzby. Odvolateľovi teda unikli konkrétne individuálne okolnosti danej veci, a preto sa ani toto rozhodnutie nemôže vzťahovať na prejednávajúcu vec. Odvolací súd v tejto súvislosti cituje z odôvodnenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.12.2016, č. k. I.ÚS 540/2016-33, ktorým bolo konštatované porušenie práva sťažovateľa, ktorý neuspel so svojou žalobou na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. za postup v trestnom konaní, ktoré bolo skončené jeho oslobodením spod obžaloby. Podľa bodu 25. odôvodnenia: „Ústavný súd zdôrazňuje, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Doterajšia súdna judikatúra dôvodila, že zmyslom právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená a dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia a vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté súdnou judikatúrou v čase platného zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné a svojou rozhodovacou činnosťou ho v prevažnej miere potvrdzuje aj ústavný súd (napr. III.ÚS 117/06, I.ÚS 320/2016, I.ÚS 395/2016 a iné).“ Ústavný súd SR ďalej v bode 26 odôvodnenia poukazuje na správnu interpretáciu § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a podľa jeho názoru: „...za správny treba považovať výklad, v zmysle ktorého hľadiska zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, má zastavenie trestného stíhania rovnaké následky, ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania.“ V bode 27 odôvodnenia ústavný súd konštatuje: „ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončí vydaním oslobodzujúceho rozsudku bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca.“

22. Žalovaný na podporu svojej argumentácie v odvolacom konaní o zákonnosti trestného stíhania žalobcu poukázal tiež na rozsudok ESLP zo dňa 20.07.2013 vo veci Lavrechov vs. Česká republika. V uvedenom rozhodnutí sa Európsky súd pre ľudské práva sústredil predovšetkým na otázku, či neskoršie oslobodenie obžalovaného spod obžaloby je relevantné pre rozhodnutie o prepadaní peňažnej záruky, ktorou bola nahradená väzba, a teda vecne sa zaoberal inou otázkou, keď vyhodnocoval (ne)rešpektovanie povinností súdom uložených obvineným - zdržiavať sa a preberať poštu v mieste svojho bydliska v ČR. Negatívne rozhodnutie v neprospech obvineného súviselo s jeho zavineným konaním a nerešpektovaním tohto rozhodnutia v prebiehajúcom trestnom konaní. Sám ESLP v bode 48. tohto rozhodnutia uviedol, že hlavnou otázkou v tejto veci je to, či by oslobodenie spod obžaloby mohlo mať vplyv na rozhodnutie o tom, že peňažná záruka pripadá štátu. Z uvedeného vyplýva, že ani toto rozhodnutie ESLP nemohlo ovplyvniť rozhodnutie súdu v prejednávanej veci.

23. Vzhľadom na už citované jednotné právne názory vyjadrené v rozhodujúcej činnosti najvyšších súdnych autorít konštatuje odvolací súd, že odvolanie žalovaného je nedôvodné. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností, z oslobodzujúceho rozsudku v trestnom konaní, z objektívnej zodpovednosti štátu, ktorá vyplýva z ust. § 3 ods. 2 z.č. 514/2003 Z.z., ako aj konštatovania o splnení predpokladov pre uolatenie nároku žalobcu na náhradu škody / existencia škody z titulu

právneho zastúpenia v trestnom konaní/, dospl odvolací súd k opodststnenosti nároku žalobcu na náhradu škody.

24. Žalobcovi v danom prípade vznikla skutočná škoda tým, že zaplatil svojim právnym zástupcom, ktorí ho zastupovali počas celého trestného konania, trovy právneho zastúpenia v to v celkovej výške 1.171,67,- eur, ktoré boli uplatnené v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. Odvolacia námietka žalovaného, či vyplatená záloha smerovala k zaplateniu úkonov, nie je dôvodná. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil postup žalobcu pri úhrade trov v trestnom konaní, keď z príjmového pokladničného dokladu zo dňa 02.12.2014 vyplýva, že suma vo výške 1.00,- eur bola vyplatená právnemu zástupcovi žalobcu za obhajobu ako preddavok na právne služby. Žalobca udelil obhajcovi splnomocnenie dňa 09.06.2014. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 16.06.2015 skončilo trestné stíhanie žalobcu, preto suma 1.500,-eur zodpovedá vyčísleným trovám obhajoby.

25. Odvolacia námietka žalovaného poukazom na predloženie fotokópie príjmového dokladu nie je dôvodná. V tomto smere odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.11.2013, sp. zn. 7 Cdo 16/2013, keď pre spôsobilosť listiny byť dôkazným prostriedkom nie je rozhodujúce, či ide o originál listiny alebo jej odpis alebo fotokópiu. Aj fotokópia je spôsobilá byť vykonaná ako dôkaz zákonom predpokladaným spôsobom, pričom súd prvej inštancie správne zvažil jej dôkaznú silu /rozsudok NS SR 4 M Cdo 9/2005/.

26. Ďalší odvolací dôvod žalovaného, keď z opatrnosti zotráva na vznesenej námietke premlčania, nie je dôvodný.

27. Podľa § 19 ods. 1,2,3 z.č.514/2003 Z.z. , právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

28. Ustanovenie § 19 ods. 1 vety prvej zák. č. 58/1969 Zb. je v rámci tohto predpisu všeobecnou normou o premlčaní práva spadajúcou na prípady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom (s výnimkou zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe, treste a ochrannom opatrení - § 23). Subjektívna premlčacia doba začína plynúť okamihom, kedy sa poškodený o vzniku škody dozvedel, teda kedy zistí skutkové okolnosti, z ktorých môže vyvodit' vznik škody a orientačne (približne) aj jej rozsah. Zároveň sa uplatní dikcia vety druhej ustanovenia § 19 ods. 2 cit. zákona, ktorá tam, kde je podmienkou nároku na náhradu škody zrušenie nezákonného rozhodnutia, posúva začiatok plynutia subjektívnej doby k okamihu, kedy sa poškodený dozvedel o zrušení rozhodnutia pre nezákonnosť. Pri aplikácii tohto ustanovenia na prípady zodpovednosti za škodu spôsobenú trestným stíhaním je zrejmé, že obdobné účinky ako zrušenie rozhodnutia má práve rozhodnutie, ktorým bolo trestné konanie zastavené alebo ktorým bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby, lebo práve týmto okamihom je splnená podmienka zodpovednosti štátu za škodu. To znamená, že subjektívna premlčacia doba u nárokov na náhradu škody spôsobenej trestným stíhaním, ktoré neskončilo odsudzujúcim trestným rozhodnutím, začína plynúť od okamihu, kedy obžalovanému bolo oznámené rozhodnutie, že bol oslobodený spod obžaloby, lebo až týmto rozhodnutím bolo trestné stíhanie zastavené.

29. V danom prípade bolo žalobcovi oznámené rozhodnutie, že je oslobodený spod obžaloby na pojednávaní Krajského súdu v Trenčíne , kedy bolo vyhlásené uznesenie sp. zn. 2To/8/2015-518 zo dňa 16.06.2015, ktorým krajský súd zamietol odvolanie prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T/104/2013-420 zo dňa 08.10.2014. Citované rozhodnutie odvolacieho súdu v tento deň nadobudlo aj právoplatnosť.

30. Aj podľa názoru odvolacieho súdu z výkladu ust. § 19 ods. 2 cit. zákona treba brať na zreteľ, kedy sa žalobca o tejto skutočnosti dozvedel, či to už bolo oznámením rozhodnutia alebo jeho doručením, keď ide o rovnocenné možnosti, ktoré pre účely začatia plynutia subjektívnej lehoty majú rovnaké účinky.

Žalobcovi bolo teda dňa 16.06.2015 oznámené, že voči nemu nemalo byť vznesené obvinenie, pričom subjektívna premlčacia lehota by uplynula dňa 16.06.2018. Do tohto obdobia je potrebné pripočítať obdobie od 26.08.2016 do 05.10.2016, keď premlčacia lehota neplynula a to v zmysle § 22 ods. 3 cit. zákona / obdobie predbežného prejednávania nároku/. Keďže žalobca podal žalobu už dňa 31.01.2017, jeho nárok na náhradu škody z dôvodu uplynutia 3-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty premlčaný nebol. Posledným dňom trojročnej premlčacej doby bol deň 27.07.2018, teda žaloba bola podaná včas.

31. Súd prvej inštancie správne posúdil žalobcom uplatnený nárok, keď žalobca podal žalobu na súd pred uplynutím subjektívnej premlčacej doby stanovenej v § 19 ods. 1 z. č. 514/2003 Z. z.,

32. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, preto súd prvej inštancie správne posúdil dôvodnosť uplatneného nároku na náhradu škody titulom obhajoby v trestnom konaní v celkovej výške 1.171,67,- eur s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.171,67,- eur od 10.1.2016 do zaplatenia, pričom v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

33. Žalovaným uplatnené dôvody odvolania tak nebolo možné posúdiť inak, ako nespôsobilé v prospech neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

34. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutých častiach (vyhovujúcej a v súvisiacej časti o náhrade trov konania), je vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Žalovaný v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

35. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal nárok na ich náhradu žalobcovi vo vzťahu k žalovanému v rozsahu 100% vzhľadom na jeho plný úspech v odvolacom konaní.

36. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

37. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).